

TEMA 10: ALTRES TEMES

TÍTOL: **EN MEMÒRIA DE JORDI MOTA (28-8-1946 / 19-12-2016)**
NOSTRE PRESIDENT D'HONORAUTOR: *Ramón Bau*

L'Associació Wagneriana neix en el restaurant "Els 4 Gats" de Barcelona, on se celebrà la primera reunió fundacional el 12 d'octubre de 1901, per 4 estudiants de medicina: Lluís Suñé, Rafael Moragues, Amali Prim i Josep Ballvé.

Les darreres grans celebracions en aquesta etapa van ser en el 50è aniversari de l'Associació, l'any 1951, quan es va posar també una placa commemorativa en el Liceu (que va desaparèixer amb la seva reforma) ja que durant l'època dels Festivals Wagner de 1955 l'Associació estava en una situació latent.

Va ser cap als anys 80 quan es va iniciar l'intent de reanimar l'Associació per part de Jordi Mota, amb el suport incondicional de la seva esposa Maria Infiesta.

Isabel Suñé Moya era filla de Lluís Suñé, un dels fundadors de l'Associació en 1901. Va morir als 99 anys, el 2015. Ella va ser la persona que va animar Mota a continuar amb el nom i història de l'Associació Wagneriana, si bé Mota pensava al principi posar-li un altre nom per respecte als fundadors (no som dignes de seguir-los), però Isabel Suñé va dir-li que ella era continuació dels fundadors i ens assegurava que nosaltres teníem els seus mateixos ideals i estil. Per tot això, Mota es decidí a continuar la labor de l'insigne Associació i el Juliol de 1991 apareix definitivament per part de l'Associació, la revista 'Wagneriana'

El catalanisme artístic i cultural era i ha sigut sempre no només una base de l'Associació sinó del pensament i passió artística de Jordi Mota, qui va dedicar enormes esforços per donar a conèixer tots els grans wagnerians i músics catalans, tan oblidats hores d'ara per els qui dominen el fals catalanisme actual. Mota va escriure i va difondre l'obra dels nostres grans como Joaquín Pena, Josep Rodoreda, Jaume Pahissa, Antoni Massana, Elisard Sala i Casasses, Antoni Nicolau, Josep Anselm Clavé, Felip Pedrell, Enric Morera, Mestres Cabanes, Manén, etc. de forma que des del principi aspirava a editar una altra Revista Wagneriana en català, però amb un contingut distint, no una traducció de la castellana, sinó como una publicació pròpia i intrínsecament catalana. Es necessitava una persona que se'n fes càrrec, amb coneixements i voluntat de divulgar el catalanisme wagnerià. Eva Muns va prendre aquesta responsabilitat i el novembre de 1994 va sortir la primera 'Wagneriana' en català que s'ha mantingut fins aquest número 46.

La mort de Jordi Mota ha sigut un cop dur, un buit impossible, però a la vegada una obligació i deure de continuar el treball per Wagner, per la redempció de l'home a través de l'art.

Recordo que el darrer projecte que tenia Mota era continuar l'obra d'Alfonsina Janés de 1983 en el seu llibre "L'obra de Richard Wagner a Barcelona" referint els esdeveniments wagnerians des de 1983 fins els nostres dies.

Malgrat tot, amb profund dolor, seguim en marxa.

I quan vingui aquella
hora de temença
en què s'acluquin
aquells ulls humans,
obriu-me'n, Senyor,
uns altres de més grans
per contemplar
la vostra faç immensa.
Sia'm la mort
una major naixença!
(Joan Maragall)